

BIBLIA

*Az júniusi elmélkedéseket Lipi-
en Mihály (Budapest), a júliusi-
akat Sulyok Gábor (Budapest)
készítette.*

Június 1. — Évközi 9. vasárnap — Mt 7,21–27 — „Csak aki mennyei Atyám akaratát teljesíti...”

A megszólítások meghatározzák emberi kapcsolatainkat. A kimondott név és a kiejtés hangsúlya már önmagában is kifejezi a megszólító szándékát. Én idehaza a négy és fél éves kislányunknak csak Papa vagyok. De amikor odajön hozzám, és a megszólítás első szavaként azt mondja, hogy Apa vagy Apu, akkor már tudom: most számára fontos dolog fog elhangzani, ezért is választja a kedveskedő megszólítást. Feleségemnek időnként tréfásan megjegyzem, hogy nagyon jólesne, ha mások felé velem kapcsolatban nem a „férjem”, hanem az „uram” kifejezést használná. Természetesen nem vállalja, mert ez a kifejezés idegen Tőle is, és a kapcsolatunktól is.

Jézus számára jól ismert megszólítás volt az „Uram! Uram!”. Ehhez a megszólításhoz azt a lényegyet hordozó mondatot teszi hozzá, amely a mai vasárnapnak a legfőbb mondanivalója: „Csak aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az jut be („az van benn”) a mennyek országába(n).” Aki megteszi, amit Isten akar, legyen az Istenben nem hívő, nem keresztény vallású, zsidó, protestáns vagy katolikus, annak nincs szüksége semmifajta különleges kinyilatkoztatásra vagy természetfelettinek minősített eseményre.

TV-műsorok gyakran mutatnak be különlegesnek tartott embereket. Van, aki gondolati-tudati úton visz át erőt, energiát tárgyakra, hajlít meg evőeszközöket.

Június 8. — Évközi 10. vasárnap — Mt 9,9–13 — „Kövess engem!”

Évekkel ezelőtt nagy divat volt bizonyos társadalmi csoportokban, szakmákban a régi védőszent kultuszának felélesztése, vagy új védőszent választása. A tűzoltók újraélesztették Szent Flórián legendáját, a bányászok Szent Borbála tiszteletét elevenítették fel, az autósok a sosem élt Szent Kristófhhoz fordulnak, s kéri segítő közbenjárását a balesetmentes megérkezéshez. Az APEH-nál egy velem együtt dolgozó – Rómában teológiai doktorátust szerzett – paptársamnak tréfásan megjegyeztem, hogy az APEH és a VPOP közösen választhatná védőszentjének Szent Mátét. Máté adó- és vámszedő volt. Sok tiszteletet nem vívott ki az emberek előtt. A vámosok – mint a törvények végrehajtói – sanyargatták a

népet, hatalmi helyzetükkel gyakran visszaélve saját zsebre is dolgoztak. A vámos Mátéban azonban megtérést indított el a Jézus részéről érkezett, személyének szóló megszólítás. Hitt abban, hogy a rossz irányba haladó élete megváltoztatható. Egy új életcél, egy hiteles ember hívása megváltoztatta.

Máté meghívásának története – mint más meghívástörténetek is a Bibliában – arra figyelmeztetnek, hogy sohasem késő váltani, változni. Az igaz tanítás megismerése és annak hiteles képviselője ma is életváltozásokat, megtéréseket eredményezhet. Évente-kétévente el szoktam menni a „nemzet lelkiismeretének” előadására. Minden elhangzó előadás után az az érzésem, hogy lényeg-

Bemutatnak csoportokat, amelyek egy szótlánul eléjük álló embertől erővel, energiával töltődnek fel. Jézus semmire nem értékeli a nevében csodát tevőket, a nevében ördögöket űzőket, a nevében jövendőelőket. Inkább elhatárolódik tőlük. „Távozzatok színem elől, ti gonosztevők!” Isten teremtett világát azok tudják szebbé, teljesebbé tenni, akik teljesítik a Mennyei Atya akaratát. Később azt mondja Jézus: az az Atya akarat, hogy higgyenek abban, akit küldött. Ez helyezi biztos alapokra életünket.

Kislányunk egyik kedvenc meséje „A farkas és a három kismalac”. Az egyik kismalac szalmából, a másik ágakból, a harmadik téglából építette házát. A szalmaházat a farkas elfújta, a gallyakból készült házikót fellökte, de a téglaházzal nem bírt el. Ebbe a házba futott át a másik kettő, és csak itt menekültek meg mindhárman. Ősi kép, ősi szimbólumok. Biztos alapokon kell állnia életünknek, amelyet nem a szavak, hanem a tettek határoznak meg.

Testvérem! Akarsz-e csodát tenni? Akarsz-e csodát látni? Szeretnél-e jövedőlni? Próbáld-e a gonoszt elűzni? Ha ráébredsz, hogy mindez hiabavalóság, kezd el teljesíteni a mennyei Atya akaratát!

gileg semmi újat nem mond. Balczó András ma is csak azt mondja, hogy életünk és nemzetünk megújulásának egyetlen útja van: hallgatni arra, aki az emberek által megvalósuló Isten Országát szeretné, s aki nélkül semmit nem tehetünk. Jézus mindenkit hív. Igazakat és bűnösöket egyaránt. Egy új cél megvalósítása felé szeretné fordítani az emberiséget. Jézus hitt abban, hogy akik egyéni, kicsinyes, önző érdekből csak önmagukat tartják szem előtt, azok is megérthetik egyszer, hogy a közös jó cél érdekében legyőzhető az önzés.

Testvérem! Te a családi asztaltól kelsz fel, hogy a politizálók asztalához ülj, vagy a politika asztalától kelsz fel, hogy Jézus közösségi asztalához ülj le?

Június 15. — Évközi 11. vasárnap — Mt 9,36–10,8 —

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés!”

Két héttel ezelőtt az Évközi 9. vasárnapi evangélium részletében Jézus arról tanított, hogy számára értéktelenek, Istennek nem tetszőek azok, akik az ő nevében jövendőlnak, ördögöt űznek és csodát tesznek. Nemhogy nem akarja ezeket az embereket megismerni, hanem még gonosztevőknek bélyegezve el is zavarja őket magától. A mai evangéliumban pedig ugyanaz a Máté evan-

gélita arról ír, hogy Jézus összehívta tizenkét tanítványát, s hatalmat adott nekik, hogy kiűzzék a tisztátalan lelkeket (ördögöt űzzenek), és meggyógyítsanak minden betegséget, minden gyengeséget (csodát tegyenek).

Régen egy jó KISZ-titkár az ifjú kommunista jelöltek felkészítésén köny-nyűszerrel bizonygatta az ilyen részletek összehasonlítása kapcsán,

hogy a Biblia rengeteg ellentmondást tartalmaz. Ebben a két részletben ráadásul ugyanazon Máté evangélista által leírtak mutatnak ellentmondást. Persze egy jó biblikus teológus gyorsan feloldja az evangéliumokban található ellentmondásokat, még akkor is, ha azok a magyarázatok gyenge lábakon állnak. Én nem is kívánok magyarázkodni, és nem kívánom bizonygatni

azt, hogy mindkét részlet igaz. A tapasztalatom az, hogy a gyerekek (és az idősek) rendkívül fogékonyak a csodás történetekre, mesékre. Amikor kislánynaknak lefekvés előtt időnként – saját kérésére – a Bibliából olvasunk, szinte nyitott szájjal és tágra nyílt szemekkel hallgatja a kánai menyegző, Jairus leánya vagy a naimi ifjú történetét. Ezek a tanító történetek a legfontosabbakat mondják el számára: azt, hogy Jézus szereti az embereket, a gyerekeket és a szülőket egyaránt. Ha majd nagy lesz, akkor már másként fogja olvasni

és értelmezni ezeket a részeket, de a lényeg ugyanaz marad: Jézus szereti az embereket!

Jézus ugyanakkor azt is szeretné, ha szeretettel lennénk egymás iránt. Ezzel teljesítjük a mennyei Atya akaratát. A hívő ember nem állhat meg a gyermekes csodavárások szintjén. Jézus nem az emberek bolondítására, elszédítésére szánta a csodákat – ha fizikai értelemben történhetett is ilyen. Nem ilyen céllal hatalmazza fel a tanítványait sem a tisztátalan lelkek kiűzésére vagy a gyógyításra. Ezek csak az elmondott ta-

nítás és a hiteles tettek megerősítéséhez kellettek. Mert mindig akadnak, és mindig lesznek is olyan emberek, akiknek kevés az értelem világossága, a szív tisztasága ahhoz, hogy megváltoztassák életüket. Van, akiknek kell egy műsorszám is, amely mindent hihetővé tesz számukra.

Testvérem! Szeretnél-e rendkívüli csodát látni? Szeretnél-e Jézus nevében súlyos betegeket egy pillanat alatt meggyógyítani? Vagy meglegszel azzal, hogy csodálatos, Istennek tetsző életet élj?

Június 22. — Évközi 12. vasárnap — Mt 10,26–33 — „Ne féljete!”

Családunkba beköltözött a félelem. Tegnap késő délelőtt – miközben feleségem sétálni vitte a kislányt –, elpatintva a biztonsági zárat betörték lakásunkba, és minden ékszertől és ott-hon tartott pénzünkötől megszabadítottak minket. Feleségem a feltört lakásba nem mert bemenni, nem tudván, van-e még benn valaki. Éjszaka nem tudott aludni, mert attól félt, hogy visszatérnek a betörők. Az ember lépten-nyomon olyan helyzetekkel szembesül, amelyek félelmet keltenek. Mindezek ellenére gazdagnak és erősnek érzem magam. Legnagyobb kincseim – feleségem és a kislány – itt vannak velem, az Istenbe és az emberekbe vetett hitem és bizalmam megmaradt.

Fiatal közösségi testvéreink számára kissé hihetetlennek tűnik a közel két évtized távlatában mögöttünk hagyott po-

litikai és ideológiai korszak megpróbáltatása. A megfélemlítés és félelemkeltés „hivatalos úton” jött felénk. Az élet minden területét átjáró cenzúra, a házkutatás veszélye, a külföldre eljutás kiváltsága mind-mind azt szolgálta, hogy elégedjünk meg a hatalom kínálta szűkös lehetőségekkel. De mi, hála Istennek, nem elégedtünk meg vele. Feleségem gyakran nem érti, miért ragaszkodom a KIO átütőpapírra gépelt, szinte olvashatatlan példányaihoz, amikor ugyanazt nyomtatott könyvben is tudom olvasni. Ezek számomra nemcsak a könyvespolcon helyet elfoglaló írárok, hanem életem részei. Azt az időszakot juttatják eszembe, amikor még vigyáztunk magunkra és egymásra, hogy ne tudják megölni bennünk a lelket.

Ma már nem ennyire tiszta és egyszerű a helyzet. A piac és a fogyasztás nagy

ideológiája mindent átjár. Emberi kapcsolatunkat haszonelvűvé teszi. Megéri? Van belőle előnyöm vagy hasznom? Elhatalmasodik rajtunk a csak anyagi értékeket előtérbe helyezés mentalitása. Minden megvásárolható árucikké akar válni. Még az alapvetően lelki dolgok, mint a hit, a vallás és az egyház is. De még ebben a pénzcentrikussá vált világban is rácsodálkozunk egy-egy önzetlen emberre, aki segít a rászorulókon, összefogja azokat az embereket, akik számára a család, becsület, szolgálat, önzetlenség komoly értékeket jelentenek. Közösösen kell vigyáznunk arra, hogy ne lehessen megölni a lelket. Nagy a mi felelősségünk!

Testvérem! Te mitől és kitől félsz? Vallod-e, hogy az Isten szeretet? Van-e bátorságod ezt megvallani az emberek előtt?

Június 29. — Péter és Pál apostol — Mt 16,13–19 — „Hát ti mit mondotok, ki vagyok?”

A mai napon két olyan személyre emlékezünk, akik különböző módon gyakoroltak hatást a kereszténység elindulására. Az egyik Jézus közvetlen tanítványa, Péter apostol, a másik egy olyan ember, aki több évvel Jézus halálát követően lett az ősegyház meghatározó személyisége.

Péter személyéről az evangéliumi leírásokból sok részletet ismerhetünk meg. Egyszerű halászemerként kapott meghívást Jézustól. János evangélista leírása szerint a testvére, András adta hírül neki, hogy megtalálták Jézus személyében a Messiást, és Péter habozás nélkül csatlakozott hozzájuk. Márk evangélista leírásában Jézus közvetlenül halászás közben hívta meg őket. Péterről azt is tudjuk, hogy nős volt. Bár ennek részleteit nem ismerjük, de valószínűsíthető, hogy családostként nem lehetett könnyű a helyzete. Miközben óriási hatást tett rá Jézus személye és tanítása, a család elvárásainak is meg kellett felelnie. Péter a tizenkét tanítvány között a Péter-Jakab-János belső bizalmi körnek is tagja volt, akit Jézus

magával vitt a Tábor hegyére és Jairus lányának feltámasztásához is.

Péternek fokozatosan átformálódik a Messiásról alkotott képe. Képes a fejlődésre, nem válik saját Messiásképének rabjává. Nem áll a kiemelt Zebedeus testvérek mellé, akik kiváltságot kérnek. Jézus kudarcát soha nem képes sem megérteni, sem pedig feldolgozni. Megtagadja Mesterét, aki mégis őt teszi az alakuló új közösség legszilárdabb alapjává. Pétert igazi emberi arcvonásokkal mutatja be a Szentírás. Az ember érzi, hogy valóban hiteles ember, minden gyengesége és szélsőséges reakciói ellenére is.

A kereszténység másik meghatározó személyisége Pál apostol. Saulus, aki a keresztényeket üldöző zsidó inkvizítorból lett az ősegyház főideológusa. Elméleti ember, ír, mint a vízfolyás, gyöngyszemeket is, meg zagyvaságokat is. Munkabírása nem ismer határokat. Óriási távolságokat jár be, megszámlálhatatlan mennyiségű levelével tartja a kapcsolatot a létrejövő helyi kö-

zösségek között. Tanít, buzdít, int, dicsér. Ideológiai hidat kovácsol a Jézuskövető keresztények és a zsidó közösségek tagjai közé.

Két meghatározó ember, két küldetés, két sors. Ez a két, szélsőséges magatartásokat hordozó ember határozza meg az ősegyház életét. Egyéniségük különbözősége ellenére a legfontosabb kérdésekben azonosan látják a dolgokat. Jó érzés olvasni az Apostolok cselekedetei 15. fejezetét, amelyben ez a két Jézust követő a közösségben együtt tesz tanúságot hitéről, meggyőződéséről. Vetik a magot tetteikkel és szavaikkal. Ennek a két szentnek közös az ünnepnapja, mégpedig – a mi kultúrkörünkben – akkor, amikor a földeken megkezdődik az aratás. A két magvetőt az aratáskor ünnepeljük.

Testérem! A Biblia éve van. Olvass el mindent, amit az Újszövetség Péter apostolról ír! Olvasd el azt is, amit az Apostolok cselekedetei Pál apostolról ír! TOLLE, LEGE! Vedd, és olvasd! – Hozzád Péter, vagy Pál apostol személyisége áll közelebb?

Július 6. — Évközi 14. vasárnap — Mt 11,25–30 — Hála Jézus módjára

„Hálát adok, Atyám, mert úgy illik, de őszintén megmondom, nagyon sovány vigasz az a néhány kósza tanítvány, akik felemás lélekkel és meggyőződéssel kerülgetik az örömhíredet.” – Lehet, hogy mi imígyen hálálkodnánk. Ha megnézzük a prófétákat, bizony náluk is ilyeneket találunk. Jónás a alapjaiban rühellette prófétaságot (Babits). Illés próféta hálájában sem volt igazán köszönet: „Elég most már, Uram! Vedd el az életemet, mert nem vagyok jobb az elődeimnél” (1Kir 19,4)! Jeremiás próféta is így „hálálkodott”: „Jaj nekem, anyám, mert arra szültél, hogy perlekedjem és vitázzam az egész országgal” (Jer 15,10)!

Kérdés, hogy Jézus miért tudott hálát adni. – Mi általában azért tudunk hálát adni, ami rajtunk kívül van. Örömről és hálánk forrását mindig másban látjuk. Hányszor dobjuk be a törölközőt, mert nem ismerik el életünket a gazdagok, az okosok, a sikeresek, és akik számitanak?

Jézus azért tudott hálát adni, ami benne volt: az Atyáért. Hálájában burkolatlan benne van egész életének, tanításának, irányultságának alapvető kiértékelése, sőt tanítványai sikereinek foglalta is. Akik számítottak, rá nem számítottak. Akik nem számítottak, azok egyedül rá számíthattak. Jézus mondanivalója, egész élete nem valami tudományos vagy vallási kinyilatkoztatás, hanem egy olyan élet, amely arról szól, hogy az Isten szeret, és ez jó. Ő az egyszerű, semmibe vett, gyermekinek megmaradt próféta, akit az ácsmühelyből szólított el az Isten, meg akarta mutatni az embereknek – pénz, gazdagság, erő, hatalom és dicsőség nélkül –, hogy mit jelent az Istenhez tartozás, az Isten előtt kinyílás szabadsága. Azért tudott hálát adni, hogy a szegények, a megvetettek, a megnyomorítottak, a lenézettek prófétája lehetett.

Nem vágyott a hatalmasok, az igazak és okosok tapsára. Nem érezte magát

soha szegénynek és szerencsétlennek azért, mert nem volt hová lehajtania fejét, mert nem voltak kezében azok a lehetőségek, amelyek – érzésünk vagy talán meggyőződésünk szerint – nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy hálára méltónak találjuk az életet, és azt, amit Isten az életünk által nyújt nekünk.

Mi mikor érzünk indíttatást a hálára? Milyen eredmények, sikerek kellenek nekünk, hogy hálát tudjunk és akarjunk adni? Milyen szinten „köteles” Isten biztosítani életünk örömét, sikerét, hogy okunk legyen a hálára? Mikor jutunk el mi is oda, hogy örömeinket, sikereinket önmagunkban, belülről keressük: abban, hogy Istennel atyafiságban vagyunk? Jézus ebben az Atyához tartozásban, Atyának odaadottságban látta életének alapját és tartalmát. Amíg nem jutunk el ide, addig Jézus, és amit életünk mellette történő elkötelezése jelent, mindig teher, iga lesz, és a hála hiányozni fog az életünkben.

Július 13. — Évközi 15. vasárnap — Mt 13,1–23 — Jézusi magvetés

Vetni ment a magvető, de hol van ma már a mag, és hol a magvető? Ma már sokkal termelékenyebb, hatékonyabb módszerekkel dolgozunk. Egyáltalán, mi a megtérülési rátája egy ilyen ókori technológiának? Legjobb volna, ha Isten valamilyen általa génkezelt magot adna, amit el sem kell ültetni, gondozni sem kell, és csak úgy nő magától. De Jézus példabeszéde mindezek ellenére sem hiábavaló. Valami olyasmit jelez, ami nélkül Jézus egész élete észrevétlenül elmegy mellettünk.

Nem véletlen Jézus együgyűsége! Számára az egész világ, benne az ember élete egyetlen egy valamiről, egyetlen ügyről beszél, Isten országáról, meg Istenről. Ha traktor szántott volna, vetőgépet vetett volna vagy kombájn aratott volna, akkor is Isten országa jutott volna eszébe. Számára a legegyszerűbb, leghétköznapibb dolgok, történések, a természet, a virágok, a föld, az elvetett mag, mind Isten dolgairól beszéltek. Jézus úgy tekintette a világot, mint Isten reményének és boldogságának helyét, amelyen átdereng az az első szeretet, amellyel útnak indította a világot, mint egy végtelen szántóföldet, amelynek sorsa az ember kezébe helyeztetett. Jézus számára a világ tágas, napsugaras és reménytel, ahol az isteni mag szárba tud szökkeni, és százszoros termésre képes.

Számunkra a világ tele van sötétséggel, ellenséggel, visszahúzó erővel, amelyek lehetetlenné teszik, hogy a jó megtalálja benne a helyét. A baj ott van, hogy nekünk az isteni mag túlságosan hasonlít az írott malaszthoz – most a Biblia évében különösképpen az „igéhez”, a betűhöz, ami írva van. Az igazi mag azonban Jézus maga, élete és tanítása a valóságban. Amíg a mag számunkra az, amit Jézus vagy Isten így-úgy elvetett ott, ahol mi jónak látjuk, addig a mag életképtelen marad. Amíg a mag nem Jézus

maga, az élő és alkalmas, addig a jézusi élet rosszabb, Jézus pedig a meseország királya csupán. Amíg a magvetés csak egy aranyos sztori, amely emlékeze-

tünk eldugott sarkában bizton megtalálható, de nem aktív, mert vetésünk, ha volt is, elsenyvedt, kiszáradt, hiszen semmivé tették az élet valóságai, a verseny, a siker, az érvényesülés kényszerei vagy megghiúsult vágyaink – addig a mag a hó alatt vagy az úthengerünk alatt marad.

Július 20. — Évközi 16. vasárnap — Mt 13,24–43 — Bűnbakok nélkül

Az egyik leggyengébb pontunkat találta telibe Jézus a konkolyról szóló példájával. Mióta az ember elindult, szándékozott, tett, tervezett bármit, mindig megkísértette a kényelmes magyarázat és a kényelmes megoldás: A kudarcot az ellenség okozza, vele szemben pedig csak egy lehetséges stratégia van: kiirtani, eltaposni, de ami legalább ennyire fontos, mindent a nyakába varrni. Mózes számára a legkézenfekvőbb érvelés az volt, hogy a fáraó a hibás, József számára, hogy a környező népek, Jeremiás szerint az ország királyai meg a babilóniaiak, a Jézus korabeli zsidók szerint pedig a rómaiak. Ezért az egyetlen válasz, amely megfogalmazódott az Ószövetségben: az ellenséget, akár ember, akár maga a sátán, gyökerestül, utolsó írmagjáig kigyomláni, kiirtani, mert a gondokról és a bajokról, netán bűnökről csak és kizárólag a „bűnbakok” tehetnek, és ha azokon győzedelmeskedünk, akkor minden megoldódott.

Nekünk talán nincs bűnbakunk, akire vagy amire mindent áthárítunk? Sajnos

Fel kell tennünk magunknak a kegyetlen kérdést: Hol a mag bennünk? Az eredeti magot akarjuk elvetni, vagy a magunk bölcsességével manipulált magot? Hiszünk-e abban, hogy a jézusi élet elég jó mag 2000 év után is, vagy életképtelennek érezzük? Gonosz kérdések ezek, de válaszolnunk kell, mert

van, több van, mint „kellene”. Nekünk gondunk van a korszellemmel, az elvárásokkal, a haladással, az előrejutás feltételeivel, a munkával, az országgal, a világgal, egyszóval szinte mindennel. Legszívesebben mi is mindent kiirtanánk, még akkor is, ha ennek a búza, az értékeink látnák kárát. Furcsa, talán gyáva félelem van bennünk. Félünk, hogy a konkoly megmérgezi mindazt, amit vetni akarunk.

Csak hogy Jézus egészen másról beszél. Elsősorban arról, hogy ne akarjuk eldönteni, hogy mi szükséges, és mi nem. Ne akarjuk leegyszerűsíteni a világot a kellemes és szerintünk való dolgokra. Ne akarjuk kivenni Isten tervéből azt, hogy felelősek vagyunk másokért, azokért is, akik nem a mi felfogásunk szerint élnek, gondolkodnak és cselekszenek. Jézus éppen azt bizta tanítványaira, hogy tanuljanak meg élni a konkoly között, tanuljanak meg szembenenni az árral, képviselni Isten ügyét ott és akkor, ahol nyoma nincs, sőt! Jézus követése, vagyis Isten

a világ a mi vetésünk nélkül csak bojtortjánt és tövist terem. Kezünkben, életünkben van adva Isten vetőmagja, ne akarjuk onnan kimagyarázni. Inkább szembesítsük magunkat az igazi maggal, Jézussal, aztán menjünk, vessünk és ültessünk, hogy jó kezekben legyen a világ, az Isten szántóföldje!

országa mi mást jelentene, minthogy ott akarom elvetni az Isten magját, ahol az még nem zöldell?!

Nem véletlen talán az sem, hogy a kovász példájában a háziasszonyról beszél, holott kevés háziasszony dolgozik gyúródeszkáján közel 40 kiló liszttel. Mi persze megoldanánk a gondokat egy kis ilyen-olyan lazítószerral, állományjavítóval, egy kis érvényesülést elősegítő hatalommal és dicsőséggel, meg ki tudja, még mi mindent kevernénk az isteni liszthez. Sajnos az évszázadok alatt már bőségesen hozzá is kevertük, azért vagyunk 2000 év után legalább annyira idegenek az isteni mondanivalóval az isteni világban, mint Jézus maga. A tanítványok akkor is javasoltak kénköves mennykövet, pénzt meg hadsereget, de Jézus jobban bízott az eredeti, isteni kovászban.

A jézusi kovással akarjunk hatni környezetünkre, mert az egymagában elég erős! Egyeztessük az eredetit a bennünk lévővel, és legyen erőnk a felülvizsgálathoz!

Július 27. — Évközi 17. vasárnap — Mt 13,44–52 — Az egyetlen kincs

Valószínű, hogy amikor példabeszédekben Jézus kincsről, gyöngyről beszélt, nem is sejtette, hogy Kolumbusz után hány kincshajhász kalandor fog talán éppen erre a példabeszédre hivatkozva elindulni, hogy felfedezze a saját „amerikáját”. Végre valami nekünk szóló példabeszéd! Előgyelgünk a más szántóföldjén, és hipp-hopp: ránk mosolyog a szerencse, mienk a kincs, mienk a gyöngy, mienk a sok értékes hal, és csak úgy ott voltunk, szinte nem tettünk semmit. Itt az életünk végső megoldása. Nem kell semmit sem tenni, és Isten ölünkbe hullajtja az istenországot.

A dolgok azonban nem ennyire egyszerűek. Jézus nem a szerencselovagok és a végtelen vágyálmok kergetőinek prófétája. Nem a senki földjén vagyunk, hanem Isten szántóföldjén. A csodáról, a kincsről pedig Jézusnak bizony más fogalma van, mint nekünk. Számára a kincs, az istenország ben-

nünk belül van. Számára az istenország egészen kézenfekvő, egészen triviális, de nem ingyenes, nem szerencse dolga és nem automatizmus. Mindent oda kell adni érte, vagy semmi sem lesz belőle – vagy másé lesz, azoké, akik nemcsak vágyakoznak utána, hanem valóban vállalják is.

Leginkább a halfogásról szóló példázat gyanús! Mennyire szeretnénk az embereket jókra és gonoszakra, szerencsésekre és elveszettekre válogatni. Természetesen szó sem lehet arról, hogy mi kiessünk a háló lyukain. De legalább ennyire távol áll tőlünk az a gondolat, hogy aki kihullik, az miatunk hullik ki. Az ocsút ki sajnálja?! Miért nem nőttek nagyobbra? Mi mindent megtettünk, ők tehetnek róla, hogy megrekedtek valahol!

Isten országa azonban nem valami statikus valóság, ami nélkülünk, felelőségünk nélkül, Isten kiszámíthatat-

lan és követhetetlen logikája nyomán alakul, hanem felelős megbízatásunk tárgya, hogy mindazokat, akik életünk kísérői, akár jók, akár rosszak – mindenkit megmentünk, hiszen mi mást jelentene a mindent odaadás, a mindent kockára tevés, ami Jézus egész életét érthetővé teszi?!

Jézus azt akarja, hogy nekünk is egyetlen kincsünk legyen: az istenország, amelyért mindent képesek vagyunk megtenni, feláldozni, és mindenkit fel akarunk növelni Isten fiainak magasságára és gazdagságára. Olyan életszemléletet, érték szemléletet akar Jézus belénk plántálni, hogy általunk hihetővé váljon az istenország, amelyért nem sajnáljuk azt sem, ha egy egész életen keresztül látszólag hiába fáradoztunk a hálónkkal.

Az igazi kérdés, hogy mi „mekkorák” vagyunk az istenországban, és mekkora bennünk az istenország?